Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

1. august 2025 *

»Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – direktiv 2013/32/EU – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – artikel 36 og 37 – begrebet »sikkert oprindelsesland« – udpegelse ved en lovgivningsmæssig retsakt – bilag I – kriterier – artikel 46 – adgang til effektive retsmidler – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – retslig prøvelse af en medlemsstats udpegelse af et tredjeland som sikkert oprindelsesland – offentliggørelse af de informationskilder, som denne afgørelse er baseret på«

Forenede sager C-758/24 [Alace] [i] og C-759/24 [Canpelli] [i],

angående to anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunale ordinario di Roma (retten i Rom, Italien) ved afgørelser af 31. oktober 2024 og af 4. november 2024, indgået til Domstolen henholdsvis den 4. november 2024 og den 5. november 2024, i sagerne

LC (C-758/24),

CP (C-759/24)

mod

Commissione territoriale per il riconoscimento della protezione internazionale di Roma – sezione procedure alla frontiera II,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, T. von Danwitz, afdelingsformændene K. Jürimäe (refererende dommer), I. Jarukaitis, M.L. Arastey Sahún, A. Kumin, N. Jääskinen, D. Gratsias og M. Gavalec samt dommerne I. Ziemele, J. Passer, Z. Csehi, O. Spineanu-Matei, B. Smulders og M. Condinanzi,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: fuldmægtig C. Di Bella,

* Processprog: italiensk.

[i] Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. februar 2025,

efter at der er afgivet indlæg af:

– LC ved avvocata S. Angilletta,

– CP ved avvocati D. Belluccio og S. Greco,

– den italienske regering ved S. Fiorentino, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello Stato L. D'Ascia, E. Feola og I. Massarelli,

– den bulgarske regering, ved S.O. Ruseva og T.S. Tsingileva, som befuldmægtigede,

– den tjekkiske regering ved A. Edelmannová, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

– den tyske regering ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,

– den græske regering ved T. Papadopoulou, som befuldmægtiget,

– den franske regering ved B. Dourthe, O. Duprat-Mazaré og B. Fodda, som befuldmægtigede,

– den cypriotiske regering ved I. Neophytou og E. Symeonidou, som befuldmægtigede,

– den lettiske regering ved J. Davidoviča og S. Zellis, som befuldmægtigede,

– den litauiske regering ved K. Dieninis, som befuldmægtiget,

– den ungarske regering ved M.Z. Fehér og R. Kissné Berta, som befuldmægtigede,

– den maltesiske regering ved A. Buhagiar, som befuldmægtiget,

– den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og A. Hanje, som befuldmægtigede,

– den østrigske regering ved A. Posch, J. Schmoll og P. Thalmann, som befuldmægtigede,

– den polske regering ved B. Majczyna og D. Lutostańska, som befuldmægtigede,

– den slovakiske regering ved E.V. Larišová, som befuldmægtiget,

– den finske regering ved H. Leppo og M. Pere, som befuldmægtigede,

– den svenske regering ved F.-L. Göransson og J. Olsson, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved A. Azéma, M. Debieuvre og F. Tomat, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. april 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 36-38 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60), sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning samt bilag I til dette direktiv, fortolket i lyset af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) samt artikel 6 og 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«).

2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med tvister mellem, på den ene side, henholdsvis LC og CP, der er statsborgere i Folkerepublikken Bangladesh, og, på den anden side, Commissione territoriale per il riconoscimento della protezione internazionale di Roma – sezione procedure alla frontiera II (den territoriale kommission for tildeling af international beskyttelse i Rom – anden afdeling for grænseprocedurer, Italien) vedrørende lovligheden af afgørelser, hvorved sidstnævnte efter fremskyndede grænseprocedurer gav afslag på LC's og CP's ansøgninger om international beskyttelse som åbenbart grundløse.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2013/32

3 18., 20., 40., 42., 46. og 48. betragtning til direktiv 2013/32 er affattet således:

»(18) Både medlemsstaterne og ansøgerne om international beskyttelse har interesse i, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse, dog således at det ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling.

[...]

(20) Under nøje definerede omstændigheder, hvor en ansøgning sandsynligvis er grundløs, eller hvor der skal tages hensyn til alvorlige nationale sikkerhedsanliggender eller den offentlige orden, bør medlemsstaterne have mulighed for at accelerere behandlingsproceduren, navnlig ved at indføre kortere, men rimelige, tidsfrister for visse dele af proceduren, idet dette dog ikke må være til hinder for udførelsen af en tilstrækkelig og fuldstændig behandling eller for ansøgerens effektive adgang til de grundlæggende principper og garantier, der er fastsat i dette direktiv.

[...]

(40) Et afgørende kriterium for, om en ansøgning om international beskyttelse er velbegrundet, er, om ansøgeren er i sikkerhed i sit oprindelsesland. Hvis et tredjeland kan betragtes som et sikkert oprindelsesland, bør medlemsstaterne kunne betragte det som sikkert for en given ansøger, medmindre vedkommende fremlægger oplysninger om det modsatte.

[...]

(42) Udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland med henblik på dette direktiv kan ikke give dette lands statsborgere en absolut garanti for sikkerhed. Det siger sig selv, at den vurdering, der ligger til grund for udpegelsen, kun kan tage hensyn til de generelle civile, lovgivningsmæssige og politiske forhold i dette land og til, om aktører, der står bag forfølgelse, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, i praksis bliver straffet, hvis de bliver fundet skyldige i det pågældende land. Det er derfor vigtigt, at såfremt en ansøger påviser, at der er gyldige grunde til ikke at anse landet som sikkert i vedkommendes særlige situation, kan udpegelsen af landet som sikkert ikke længere betragtes som relevant for vedkommende.

[...]

(46) Når medlemsstaterne anvender begreberne om sikre lande fra sag til sag eller udpeger lande som sikre ved at opstille lister over dem, bør de bl.a. tage hensyn til de retningslinjer og operationelle vejledninger og de oplysninger om oprindelseslande og aktiviteter herunder metodologien i [Det Europæiske Asylstøttekontors (EASO] rapport om oplysninger om oprindelseslande, som er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 af 19. maj 2010 om oprettelse af et europæisk asylstøttekontor [EUT 2010, L 132, s. 11)] samt relevante retningslinjer fra [FN's Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR)].

[...]

(48) Med henblik på at sikre den korrekte anvendelse af begreberne om sikre lande på grundlag af ajourførte oplysninger bør medlemsstaterne regelmæssigt gøre status over situationen i de pågældende lande på grundlag af en række informationskilder, herunder navnlig oplysninger fra andre medlemsstater, EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer. Når medlemsstaterne bliver opmærksomme på en væsentlig ændring i menneskerettighedssituationen i et land, som de har betegnet som sikkert, bør de sikre sig, at der hurtigst muligt gøres status over den pågældende situation, og om nødvendigt tage stilling til, om landet fortsat skal betegnes som sikkert.«

4 Dette direktivs artikel 10 med overskriften »Krav til behandlingen af ansøgninger« fastsætter følgende i stk. 3, litra b), og stk. 4:

»3. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndigheds afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse træffes efter en passende behandling af ansøgningerne. Til det formål sikrer medlemsstaterne:

[...]

b) at der indhentes præcise og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, f.eks. fra EASO og UNHCR og relevante internationale menneskerettighedsorganisationer, om den generelle situation i ansøgernes oprindelseslande og om nødvendigt i de lande, de er rejst igennem, og at disse oplysninger stilles til rådighed for det personale, der har ansvaret for at behandle ansøgningerne og træffe afgørelse

[...]

4. De myndigheder, der er omhandlet i kapitel V, skal gennem den besluttende myndighed eller ansøgeren eller på anden måde have adgang til de generelle oplysninger, der er omhandlet i stk. 3, litra b), og som er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.«

5 Direktivets artikel 12 med overskriften »Garantier for ansøgere« bestemmer i stk. 1, litra d):

»I forbindelse med de procedurer, der er omhandlet i kapitel III, sikrer medlemsstaterne, at enhver ansøger nyder følgende garantier:

[...]

d) i lighed med sine eventuelle juridiske rådgivere eller andre rådgivere i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, har adgang til de oplysninger, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra b), og til de oplysninger fra eksperter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra d), hvis den besluttende myndighed har ladet oplysningerne indgå i grundlaget for afgørelsen om ansøgningen

[...]«

6 Samme direktivs artikel 24 med overskriften »Ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier« vedrører den støtte, som sådanne ansøgere får i hele asylprocedurens varighed.

7 Artikel 31 i direktiv 2013/32 med overskriften »Behandlingsprocedure« bestemmer følgende i stk. 8, litra b):

»Medlemsstaterne kan fastsætte, at en behandlingsprocedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II fremskyndes og/eller foretages ved grænsen eller i transitområder i overensstemmelse med artikel 43, såfremt:

[...]

b) ansøgeren kommer fra et sikkert oprindelsesland i dette direktivs forstand [...]«

8 Dette direktivs artikel 32 med overskriften »Grundløse ansøgninger« fastsætter:

»1. Med forbehold af artikel 27 kan medlemsstaterne kun anse en ansøgning for grundløs, hvis den besluttende myndighed fastslår, at ansøgeren ikke kan indrømmes international beskyttelse i henhold til [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2011/95/EU [af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9)].

2. I tilfælde af grundløse ansøgninger, hvor en hvilken som helst af de omstændigheder, der er nævnt i artikel 31, stk. 8, gør sig gældende, kan medlemsstaterne også betragte en ansøgning, hvis defineret således i national lovgivning, for åbenbart grundløs.«

9 Artikel 36 i direktiv 2013/32 med overskriften »Begrebet sikkert oprindelsesland« har følgende ordlyd:

»1. Et tredjeland udpeget som sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med dette direktiv kan efter en individuel behandling af ansøgningen kun betragtes som et sikkert oprindelsesland for en bestemt ansøger, såfremt

a) vedkommende er statsborger i det pågældende land, eller

b) vedkommende er statsløs og tidligere havde sit sædvanlige opholdssted i dette land

og ikke har anført nogen væsentlige argumenter, der giver anledning til at antage, at det ikke er et sikkert oprindelsesland under hensyn til vedkommendes særlige situation med hensyn til opnåelse af status som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95].

2. Medlemsstaterne fastsætter i deres nationale lovgivning yderligere regler og bestemmelser for anvendelsen af begrebet sikkert oprindelsesland.«

10 Artikel 37 i direktiv 2013/32 med overskriften »National udpegelse af tredjelande som sikre oprindelseslande« fastsætter:

»1. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med bilag I i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse opretholde eller indføre ny lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre oprindelseslande.

2. Medlemsstaterne overvåger løbende situationen i de tredjelande, der er udpeget som sikre oprindelseslande i overensstemmelse med denne artikel.

3. Vurderingen af, om et land er et sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med denne artikel bygger på en række informationskilder, herunder især oplysninger fra andre medlemsstater, EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de lande, der er udpeget som sikre oprindelseslande i overensstemmelse med denne artikel.«

11 Dette direktivs artikel 38 vedrører begrebet sikkert tredjeland.

12 Nævnte direktivs artikel 43 med overskriften »Grænseprocedurer« fastsætter i stk. 1:

»Medlemsstaterne kan fastlægge procedurer i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II med henblik på ved grænsen eller i medlemsstaternes transitområder at kunne træffe afgørelse om:

[...]

b) substansen i en ansøgning i forbindelse med en procedure i henhold til artikel 31, stk. 8.«

13 Samme direktivs artikel 46 med overskriften »Retten til effektive retsmidler« bestemmer følgende:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ i forbindelse med følgende:

a) en afgørelse, der er truffet om deres ansøgning om international beskyttelse, herunder en afgørelse:
   i) om at betragte en ansøgning som grundløs hvad angår flygtningestatus og/eller subsidiær beskyttelsesstatus

[...]

3. For at efterkomme stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at effektive retsmidler omfatter en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til [direktiv 2011/95], i det mindste i klageprocedurer ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans.

[...]

5. Med forbehold af stk. 6 tillader medlemsstaterne, at ansøgerne forbliver på området, indtil fristen for at udøve retten til et effektivt retsmiddel er udløbet, og, såfremt ansøgeren har udøvet denne ret inden udløbet af fristen, indtil behandlingen af sagen er afsluttet.

6. I tilfælde af, at der træffes en afgørelse

a) om at betragte en ansøgning som åbenbart grundløs i overensstemmelse med artikel 32, stk. 2, eller grundløs efter en undersøgelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 8, undtagen i tilfælde, hvor disse afgørelser er baseret på de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 31, stk. 8, litra h)

[...]

har en domstol eller et domstolslignende organ beføjelse til, enten efter anmodning fra den berørte ansøger eller ex officio, at afgøre, om ansøgeren kan forblive på medlemsstatens område, såfremt udfaldet af en sådan afgørelse er, at ansøgeren fratages retten til at forblive i medlemsstaten, og hvor retten i sådanne tilfælde til at forblive i medlemsstaten, indtil sagen er afgjort, ikke er omhandlet i national ret.

[...]«

14 Bilag I til direktiv 2013/32 med overskriften »Udpegelse af sikre oprindelseslande som omhandlet i artikel 37, stk. 1« har følgende ordlyd:

»Et land betragtes som et sikkert oprindelsesland, hvis det på grundlag af de retlige forhold, anvendelsen af lovgivningen inden for rammerne af et demokratisk system og de generelle politiske omstændigheder kan påvises, at der generelt og til stadighed ikke sker forfølgelse, som defineret i artikel 9 i direktiv [2011/95], ingen tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og ingen trussel om vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Ved denne vurdering skal der [bl.a.] tages hensyn til, i hvilket omfang der ydes beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i henhold til:

a) det pågældende lands relevante love og administrative bestemmelser og deres anvendelse i praksis

b) respekt for de rettigheder og frihedsrettigheder, der er fastsat i [EMRK] og/eller Den Internationale Konvention om Civile og Politiske Rettigheder [vedtaget den 16. december 1966 af FN's Generalforsamling og trådt i kraft den 23. marts 1976] og/eller FN's Konvention mod Tortur [og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf af 10. december 1984 [United Nations Treaty Series, bind 1465, s. 85, nr. 24841 (1987)]], herunder navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til [EMRK's] artikel 15, stk. 2, [...]

c) overholdelse af non-refoulement-princippet i overensstemmelse med [konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951 (United Nations Treaty Series, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954), som trådte i kraft den 22. april 1954 og [blev] suppleret ved protokollen om flygtninges retsstilling, der blev indgået i New York den 31. januar 1967 og trådte i kraft den 4. oktober 1967 (herefter »Genèvekonventionen«)]

d) effektive retsmidler mod krænkelser af disse rettigheder og frihedsrettigheder.«

Forordning (EU) 2024/1348

15 Artikel 61 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348) med overskriften »Begrebet sikkert oprindelsesland« bestemmer i stk. 2:

»Udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland på både EU-plan og nationalt plan kan ske med undtagelser for bestemte dele af dets område eller for klart identificerbare personkategorier.«

16 Denne forordningens artikel 78 med overskriften »Ophævelse« fastsætter i stk. 1:

»Direktiv [2013/32] ophæves med virkning fra den i artikel 79, stk. 2, omhandlede dato, uden at det berører artikel 79, stk. 3.«

17 Nævnte forordnings artikel 79 med overskriften »Ikrafttræden og anvendelse« fastsætter følgende i stk. 2 og 3:

»2. Denne forordning finder anvendelse fra den 12. juni 2026.

3. Denne forordning finder anvendelse på proceduren for tildeling af international beskyttelse i forbindelse med ansøgninger, der indgives fra den 12. juni 2026. Ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet før denne dato, er omfattet af direktiv [2013/32]. Denne forordning finder anvendelse på proceduren for fratagelse af international beskyttelse, hvis behandlingen med henblik på fratagelse af international beskyttelse indledes fra den 12. juni 2026. Hvis behandlingen med henblik på fratagelse af international beskyttelse blev indledt før den 12. juni 2026, er proceduren for fratagelse af international beskyttelse omfattet af direktiv [2013/32].«

Italiensk ret

18 Følgende fremgår af præamblen til decreto-legge n. 158 – Disposizioni urgenti in materia di procedure per il riconoscimento della protezione internazionale (lovdekret nr. 158 om hasteforanstaltninger på området for procedurer for tildeling af international beskyttelse af 23.10.2024 (GURI nr. 249 af 23.10.2024, herefter »lovdekret nr. 158/2024«):

»[...]

[henset til] det ekstraordinære og presserende behov for, under hensyntagen til Den Europæiske Unions Domstols dom af 4. oktober 2024 Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (C-406/22, EU:C:2024:841), at udpege sikre oprindelseslande, idet de lande, som ikke opfylder de fastsatte betingelser for bestemte dele af deres område (Cameroun, Colombia og Nigeria), udelukkes,

[henset til] forordning [2024/1348], og navnlig artikel 61, stk. 2, hvorefter »[u]dpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland på både EU-plan og nationalt plan kan ske med undtagelser for bestemte dele af dets område eller for klart identificerbare personkategorier«, der ganske vist først vil finde anvendelse fra og med den 12. juni 2026, men giver udtryk for EU-medlemsstaternes fælles holdning,

[...]«

19 Lovdekret nr. 158/2024 ændrede bl.a. artikel 2a i decreto legislativo n. 25 – Attuazione della direttiva 2005/85/CE recante norme minime per le procedure applicate negli Stati membri ai fini del riconoscimento e della revoca dello status di rifugiato (lovdekret nr. 25 om gennemførelse af direktiv 2005/85/EF om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne) af 28. januar 2008 (GURI nr. 40 af 16.2.2008, herefter »lovdekret nr. 25/2008«). Efter denne ændring bestemmer artikel 2a, stk. 1-4a, i lovdekret nr. 25/2008 følgende:

»1. Ved anvendelsen af klassificeringskriterierne i EU-retten og de oplysninger, som fremgår af informationskilderne fra de relevante internationale organisationer, betragtes følgende oprindelseslande som sikre: Albanien, Algeriet, Bangladesh, Bosnien-Hercegovina, Kap Verde, Elfenbenskysten, Egypten, Gambia, Georgien, Ghana, Kosovo, Nordmakedonien, Marokko, Montenegro, Peru, Senegal, Serbien, Sri Lanka og Tunesien.

2. Et tredjeland kan betragtes som et sikkert oprindelsesland, hvis det på grundlag af dets retsorden, anvendelsen af lovgivningen inden for rammerne af et demokratisk system og de generelle politiske omstændigheder kan påvises, at der generelt og til stadighed hverken sker forfølgelse [...], tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og heller ikke trusler om vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt. Et oprindelsesland kan udpeges som sikkert med undtagelse af visse personkategorier.

3. Ved vurderingen i stk. 2 skal der bl.a. tages hensyn til, i hvilket omfang der ydes beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i henhold til:

a) det pågældende lands relevante love og administrative bestemmelser og deres anvendelse i praksis

b) respekten for de rettigheder og frihedsrettigheder, der er fastsat i [EMRK], den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder [...] og i De Forenede Nationers konvention mod tortur, herunder navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til [EMRK's] artikel 15, stk. 2

c) overholdelsen af princippet i overensstemmelse med artikel 33 i [Genèvekonventionen]

d) det forhold, hvorvidt der forefindes effektive retsmidler mod krænkelser af disse rettigheder og frihedsrettigheder.

4. Vurderingen med henblik på at fastlægge, at et tredjeland er et sikkert oprindelsesland, er baseret på oplysningerne fra den nationale asylkommission, som også gør brug af informationen fra dokumentationscentret [...], og andre kilder, herunder oplysningerne fra andre EU-]medlemsstater, Den Europæiske Unions Asylagentur [(EUAA)], [UNHCR], Europarådet og andre relevante internationale organisationer.

4a. Listen over sikre oprindelseslande ajourføres jævnligt ved lov og meddeles Europa-Kommissionen. Med henblik på ajourføringen af listen i stk. 1 udarbejder Consiglio dei Ministri [(ministerrådet, Italien)] senest den 15. januar hvert år en rapport, hvor der – for så vidt som det er foreneligt med de mere tungtvejende behov for sikkerhed og kontinuitet i de internationale forbindelser og under hensyntagen til oplysningerne i stk. 4 – redegøres for situationen i de lande, som er opført på den gældende liste, og de lande, som ministerrådet har til hensigt at inkludere. Regeringen oversender rapporten til de kompetente parlamentsudvalg.«

Tvisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

20 LC og CP er begge statsborgere i Folkerepublikken Bangladesh. Efter at være blevet reddet til søs af de italienske myndigheder blev de ført til Albanien, hvor de blev anbragt på faciliteten for frihedsberøvede i Gjadër. Disse foranstaltninger blev truffet i medfør af protocollo tra il Governo della Repubblica italiana e il Consiglio dei ministri della Repubblica di Albania per il rafforzamento della collaborazione in materia migratoria (aftalen mellem Den Italienske Republiks regering og Republikken Albaniens ministerråd til forstærkning af samarbejdet på migrationsområdet), i henhold til hvilken den albanske regering stiller to områder på albansk område til rådighed for Den Italienske Republik, som fuldt ud henhører under de italienske myndigheders kompetence, og som sidestilles med grænse- eller transitområder, hvor asylansøgere kan frihedsberøves.

21 Den 16. oktober 2024 indgav LC og CP hver især en ansøgning om international beskyttelse til de italienske myndigheder fra denne facilitet for frihedsberøvede.

22 Ved afgørelser af 17. oktober 2024 truffet af den territoriale kommission for tildeling af international beskyttelse i Rom – anden afdeling for grænseprocedurer blev disse ansøgninger efter den fremskyndede grænseprocedure afvist med den begrundelse, at LC og CP kommer fra et sikkert oprindelsesland. Afgørelserne om frihedsberøvelse blev ikke godkendt af den kompetente domstol, og ansøgerne blev derfor løsladt.

23 Efter at LC og CP var ankommet til Italien, anlagde de den 25. oktober 2024 sag ved Tribunale ordinario di Roma (retten i Rom, Italien), som er den forelæggende ret, til prøvelse af de afgørelser om afslag på deres ansøgninger om international beskyttelse, der er nævnt i den foregående præmis.

24 Den forelæggende ret er i tvivl om udpegelsen af Folkerepublikken Bangladesh som et sikkert oprindelsesland.

25 For det første har den forelæggende ret anført, at indtil vedtagelsen af lovdekret nr. 158/2024 fandt udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland sted i to trin. Oprindeligt definerede den italienske lovgiver de retlige rammer for sådanne udpegelser ved en almindelig lov. Dernæst udpegede de italienske myndigheder ved et tværministerielt dekret de sikre oprindelseslande på grundlag af faktablade om de pågældende lande. De italienske domstole var beføjet til at efterprøve, om sådanne tværministerielle dekreter var forenelige med de således udpegede retlige rammer. Efter ikrafttrædelsen af nævnte lovdekret fremgår listen over sikre oprindelseslande imidlertid nu af en lov, nemlig artikel 2a, stk. 1, i lovdekret nr. 25/2008, som ændret ved lovdekret nr. 158/2024. Den italienske lovgiver har således nu beføjelse til såvel at fastlægge den generelle retlige ramme, der regulerer de nærmere bestemmelser og kriterier for udpegelse af et tredjeland som sikkert oprindelsesland, som at foretage denne udpegelse selv. Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt en sådan udpegelse ved en lovgivningsmæssig retsakt er i overensstemmelse med kravene i direktiv 2013/32.

26 For det andet har den forelæggende ret fremhævet, at efter ændringen af artikel 2a i lovdekret nr. 25/2008 ved lovdekret nr. 158/2024 indeholder den italienske lovgivning ikke længere nogen henvisning til faktablade om de pågældende tredjelande med henblik på deres optagelse på listen over sikre oprindelseslande, og den nævner heller ikke nødvendigheden af at angive de kilder, hvorfra disse oplysninger stammer. Navnlig er artikel 2a, stk. 2-4, i lovdekret nr. 25/2008, som ændret ved lovdekret nr. 158/2024, slet ikke nævnt i denne artikels stk. 1, som ændret. Artikel 2a, stk. 1, fastsætter listen over sikre oprindelseslande ved generelt at henvise til »oplysninger, som fremgår af informationskilderne fra de relevante internationale organisationer« uden at identificere disse oplysninger eller de pågældende kilder. Desuden begrænser den nævnte artikels stk. 4a, sig til at fastsætte, at regeringen med henblik på jævnligt at ajourføre denne liste udarbejder en rapport, hvori der redegøres for situationen i de berørte tredjelande. Følgelig er ansøgere om international beskyttelse, på den ene side, og de domstole, der behandler sager anlagt af de pågældende ansøgere, på den anden side, forhindret i henholdsvis at anfægte og efterprøve oprindelsen, autoriteten, pålideligheden, relevansen, den aktuelle karakter, fuldstændigheden og indholdet af de oplysninger, der førte til udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland, hvilket er i strid med princippet om effektiv domstolsbeskyttelse, der er fastsat i chartrets artikel 47.

27 For det tredje ønsker den forelæggende ret oplyst, om medlemsstaterne skal give de nationale domstole mulighed for at anvende alle de relevante oplysninger, som de råder over, med henblik på at efterprøve, om et tredjeland kan udpeges som sikkert oprindelsesland, uanset om den nationale myndighed, der har foretaget udpegelsen, har fremlagt de oplysninger, som den har lagt til grund, eller ej. Den forelæggende ret finder, at dette spørgsmål skal besvares bekræftende med henblik på at sikre en effektiv domstolsbeskyttelse for ansøgere om international beskyttelse, hvis ansøgninger i forbindelse med en fremskyndet procedure er blevet afslået med den begrundelse, at de kommer fra et sådant sikkert oprindelsesland.

28 For det fjerde ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvilke konsekvenser der skal drages af dom af 4. oktober 2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (C-406/22, EU:C:2024:841). Den forelæggende ret har i denne forbindelse anført, at det fremgår af præamblen til lovdekret nr. 158/2024, at den italienske regering med vedtagelsen heraf havde til hensigt at efterkomme denne dom ved i artikel 2a, stk. 2, andet punktum, i lovdekret nr. 25/2008 at fjerne muligheden for at udpege et tredjeland, der for visse dele af sit område ikke opfylder betingelserne for en sådan udpegelse, som sikkert oprindelsesland. Denne regering har imidlertid i henhold til denne bestemmelse bevaret muligheden for at udpege et tredjeland som sikkert oprindelsesland med undtagelse af visse personkategorier. Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at denne sidstnævnte mulighed ikke bør finde anvendelse på grundlag af et lignende ræsonnement som det, Domstolen lagde til grund i den nævnte dom. Eftersom en udelukkelse af personkategorier generelt vedrører hele et tredjelands område, er den endog mere alvorlig end den territoriale udelukkelse, der blev undersøgt i samme dom. Under disse omstændigheder finder denne ret det nødvendigt at stille spørgsmål til Domstolen i denne henseende, inden den i givet fald drager konsekvenserne af princippet om EU-rettens forrang.

29 På denne baggrund har Tribunale ordinario di Roma (retten i Rom) besluttet at udsætte sagerne og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål, der er formuleret ens i de to sager:

»1) Er EU-retten, og navnlig artikel 36-38 i direktiv [2013/32], også sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning til direktivet og fortolket i lyset af [chartrets] artikel 47 [...] (samt EMRK's artikel 6 og 13), til hinder for, at en national lovgiver, som har kompetence til at tillade, at der udarbejdes lister over sikre oprindelseslande, og til at regulere de relevante kriterier og informationskilder, også direkte ved en primær [lovgivningsmæssig] retsakt udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland?

2) Er EU-retten, og navnlig artikel 36-38 i [...] direktiv [2013/32], også sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning til direktivet og fortolket i lyset af [chartrets] artikel 47 [...] (samt EMRK's artikel 6 og 13), under alle omstændigheder til hinder for, at den nationale lovgiver udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland uden at gøre de kilder, som er blevet anvendt for at begrunde denne udpegelse, tilgængelige og verificerbare, således at asylansøgeren forhindres i at anfægte dem og retten i at efterprøve oprindelsen, autoriteten, pålideligheden, relevansen, den aktuelle karakter, fuldstændigheden og, generelt, indholdet af disse kilder og drage deres egne konklusioner om, hvorvidt de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er omhandlet i bilag I til direktivet, er opfyldt?

3) Skal EU-retten, og navnlig artikel 36-38 i [...] direktiv [2013/32], også sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning til direktivet og fortolket i lyset af [chartrets] artikel 47 [...] (samt EMRK's artikel 6 og 13), fortolkes således, at en ret inden for rammerne af en fremskyndet grænseprocedure [for personer, der kommer] fra et land, som er udpeget som sikkert oprindelsesland, under alle omstændigheder kan benytte sig af oplysninger om oprindelseslandet ved selvstændigt at indhente dem fra de i direktivets artikel 37, stk. 3, nævnte kilder, som er hensigtsmæssige for at afgøre, om de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er omhandlet i bilag I til direktivet, er opfyldt?

4) Er EU-retten, og navnlig artikel 36-38 i [...] direktiv [2013/32] samt bilag I hertil, også sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning til direktivet og fortolket i lyset af [chartrets] artikel 47 [...] (samt EMRK's artikel 6 og 13), til hinder for, at et tredjeland udpeges som »sikkert oprindelsesland«, såfremt der i dette land findes personkategorier, med hensyn til hvilke landet ikke opfylder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er omhandlet i bilag I til direktivet?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

30 Den forelæggende ret har anmodet om, at de foreliggende sager undergives den præjudicielle hasteprocedure i henhold til artikel 23a i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 107 i Domstolens procesreglement.

31 Den 19. november 2024 har Domstolens Anden Afdeling, efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten, besluttet ikke at efterkomme denne anmodning.

32 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 21. november 2024 er de foreliggende sager blevet forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt dommen.

33 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. november 2024 er de foreliggende sager blevet undergivet den fremskyndede procedure, der er fastsat i artikel 105, stk. 1, i Domstolens procesreglement.

34 I henhold til artikel 16, stk. 3, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol har Den Italienske Republik anmodet om, at Domstolen træffer afgørelse i Store Afdeling, hvilket Domstolen efterkom ved afgørelse af 11. februar 2025.

De præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

35 Den italienske og den slovakiske regering har bestridt, at det første, det andet og det fjerde spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

36 Hvad angår det første og det andet spørgsmål har den italienske regering gjort gældende, at den forelæggende ret har undladt at angive grundene til, at lovdekret nr. 158/2024 skulle være uforeneligt med EU-retten, og grundene til, at disse spørgsmål er relevante for løsningen af tvisterne i hovedsagerne. Denne regering har tilføjet, at i det foreliggende tilfælde er de nærmere bestemmelser for udpegelsen af sikre oprindelseslande irrelevante, eftersom Folkerepublikken Bangladesh allerede var blevet udpeget som sikkert oprindelsesland inden vedtagelsen af dette lovdekret.

37 Hvad angår det fjerde spørgsmål har den italienske og den slovakiske regering gjort gældende, at det er abstrakt og hypotetisk. Den forelæggende ret har nemlig undladt at undersøge, om Folkerepublikken Bangladesh for visse personkategorier ikke kan anses for et sikkert oprindelsesland, og om LC og CP falder ind under disse kategorier.

38 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at der gælder en formodning for, at de spørgsmål om EU-rettens fortolkning, som den nationale ret har forelagt på baggrund af de retlige og faktiske omstændigheder, som den har ansvaret for at fastlægge, og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve, er relevante. Domstolen kan alene afvise at træffe afgørelse vedrørende en anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt af en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de stillede spørgsmål (dom af 19.12.2024, Tudmur, C-185/24 og C-189/24, EU:C:2024:1036, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

39 I det foreliggende tilfælde fremgår det af anmodningerne om præjudiciel afgørelse, at to statsborgere fra Folkerepublikken Bangladesh har anlagt sag ved den forelæggende ret til prøvelse af afgørelser, hvorved deres ansøgninger om international beskyttelse blev afvist som åbenbart grundløse med den begrundelse, at de kommer fra et sikkert oprindelsesland. Den forelæggende ret har i de præjudicielle anmodninger forklaret, at den er i tvivl om, hvorvidt udpegelsen af dette tredjeland som et sikkert oprindelsesland er forenelig med EU-retten, hovedsageligt med den begrundelse, at denne udpegelse følger af en lovgivningsmæssig retsakt, at den italienske lovgiver ikke har offentliggjort sine informationskilder, og at den italienske lovgiver har bevaret retten til at foretage den omhandlede udpegelse, selv om det pågældende tredjeland muligvis ikke er »sikkert« for visse kategorier af dets befolkning. Den forelæggende ret har i denne forbindelse henvist til det faktablad af 3. maj 2024 udarbejdet af det italienske udenrigsministerium vedrørende Folkerepublikken Bangladesh, der før vedtagelsen af lovdekret nr. 158/2024 blev lagt til grund for udpegelsen af Bangladesh som sikkert oprindelsesland, og som konkluderede, at dette tredjeland kunne anses for at være et sikkert oprindelsesland med undtagelse af visse kategorier af personer.

40 Det er i denne sammenhæng, at den forelæggende ret med det første, det andet og det fjerde spørgsmål nærmere bestemt har anmodet Domstolen om en fortolkning af flere bestemmelser i direktiv 2013/32 vedrørende begrebet sikkert oprindelsesland og medlemsstaternes udpegelse af sådanne lande, og af de nærmere regler for retslig prøvelsen af en sådan udpegelse.

41 Disse spørgsmål vedrører således reelt fortolkningen af EU-retlige bestemmelser, som er relevante for afgørelsen af tvisterne i hovedsagerne. Da den forelæggende ret har fastlagt de nationale retsforskrifter og de faktiske omstændigheder i tvisterne i hovedsagerne, som den har ansvaret for at fastlægge, tilkommer det ikke Domstolen at efterprøve de forudsætninger, som disse spørgsmål er baseret på.

42 Det følger endvidere af de præjudicielle spørgsmål, at den forelæggende ret med sine spørgsmål i sidste ende ønsker at få oplyst, om udpegelsen af Folkerepublikken Bangladesh som sikkert oprindelsesland som sådan er forenelig med EU-retten, med henblik på i givet fald at kunne se bort fra den formodning om sikkerhed, der danner grundlag for anvendelsen af begrebet sikkert oprindelsesland i tvisterne i hovedsagerne. Den omstændighed, at det ikke er godtgjort, at LC og CP henhører under en af de personkategorier, med hensyn til hvilke Bangladesh ifølge den forelæggende ret ikke kan anses for et sikkert oprindelsesland, har følgelig ingen betydning for, om disse spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

43 Det følger heraf, at det første, det andet og det fjerde spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

Indledende bemærkninger

44 Det skal indledningsvis bemærkes, at det af fast retspraksis fremgår, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer Domstolen at give den nationale retsinstans et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra dette synspunkt påhviler det Domstolen i givet fald at omformulere de spørgsmål, der forelægges den. Domstolen kan desuden inddrage EU-retlige regler, som den nationale retsinstans ikke har henvist til i sine spørgsmål (jf. dom af 20.3.1986, Tissier, 35/85, EU:C:1986:143, præmis 9, og af 19.12.2024, Khan Yunis og Baabda, C-123/23 og C-202/23, EU:C:2024:1042, præmis 63).

45 Den omstændighed, at den forelæggende ret i sine spørgsmål formelt har henvist til visse bestemte EU-retlige bestemmelser, er nemlig ikke til hinder for, at Domstolen oplyser den om alle de momenter angående fortolkningen, som kan være til nytte ved afgørelsen af hovedsagen ved fra samtlige de oplysninger, der er fremlagt af denne retsinstans, og navnlig af forelæggelsesafgørelsens præmisser, at udlede de EU-retlige elementer, som det under hensyn til tvistens genstand er nødvendigt at fortolke (jf. dom af 29.11.1978, Redmond, 83/78, EU:C:1978:214, præmis 26, og af 19.12.2024, Khan Yunis og Baabda, C-123/23 og C-202/23, EU:C:2024:1042, præmis 64).

46 Med sine spørgsmål har den forelæggende ret bl.a. anmodet Domstolen om en fortolkning af artikel 36-38 i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47.

47 Det bemærkes for det første, at artikel 36 og 37 i direktiv 2013/32 vedrører henholdsvis begrebet sikkert oprindelsesland og medlemsstaternes udpegelse af tredjelande som sikre oprindelseslande.

48 Disse artikler indfører en særlig sagsbehandlingsordning, som medlemsstaterne kan underlægge ansøgninger om international beskyttelse. Denne ordning beror på en afkræftelig formodning om, at oprindelseslandet kan yde tilstrækkelig beskyttelse, hvilket ansøgeren kan afkræfte, hvis vedkommende fremfører væsentlige argumenter vedrørende sin særlige situation (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, A, C-404/17, EU:C:2018:588, præmis 25, og af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

49 Som et særligt træk ved denne ordning kan medlemsstaterne i overensstemmelse med dette direktivs artikel 31, stk. 8, litra b), beslutte dels at fremskynde sagsbehandlingsproceduren, dels at gennemføre denne ved grænsen eller i transitområderne i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 43 (dom af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 48).

50 Når en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en ansøger fra et sikkert oprindelsesland, er blevet anset for grundløs, idet den besluttende myndighed i overensstemmelse med artikel 32, stk. 1, i direktiv 2013/32 har fastslået, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at gøre krav på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95, kan medlemsstaterne i øvrigt ligeledes i henhold til artikel 32, stk. 2, i direktiv 2013/32 anse en sådan ansøgning for at være åbenbart grundløs, hvis den er defineret som sådan i den nationale lovgivning (dom af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 49).

51 En af konsekvenserne for den person, hvis ansøgning er blevet afslået på grundlag af anvendelsen af begrebet sikkert oprindelsesland, er desuden, at ansøgeren, i modsætning til, hvad der er fastsat med hensyn til et almindeligt afslag, eventuelt ikke gives tilladelse til at forblive i den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet, indtil behandlingen af vedkommendes søgsmål til prøvelse af afslaget på denne ansøgning er afsluttet, således som det følger af bestemmelserne i artikel 46, stk. 5 og 6, i direktiv 2013/32 (dom af 25.7.2018, A, C-404/17, EU:C:2018:588, præmis 27, og af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 50).

52 Det er for det andet vigtigt at bemærke, at i modsætning til artikel 36 og 37 i direktiv 2013/32 vedrører dets artikel 38 ikke begrebet »sikkert oprindelsesland«, men derimod begrebet »sikkert tredjeland«. Tvisterne i hovedsagerne vedrører imidlertid alene anvendelsen af begrebet »sikkert oprindelsesland«. Det er derfor ikke nødvendigt at tage stilling til fortolkningen af dette direktivs artikel 38 i de foreliggende sager.

53 For det tredje skal det fastslås, at den ret til effektive retsmidler, der er sikret ved chartrets artikel 47, svarer til den i artikel 46, stk. 1, i direktiv 2013/32 omhandlede pligt for medlemsstaterne til at sikre, at ansøgere om international beskyttelse har ret til effektive retsmidler, hvilken pligt dette direktivs artikel 46, stk. 3, fastsætter rækkevidden af (jf. i denne retning dom af 19.3.2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, præmis 60, og af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis). Der skal derfor også tages hensyn til sidstnævnte bestemmelse, selv om den forelæggende ret ikke har henvist til denne bestemmelse i sine spørgsmål.

De første spørgsmål

54 Med de første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 36 og 37 samt artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en medlemsstat udpeger tredjelande som sikre oprindelseslande ved en lovgivningsmæssig retsakt.

55 Som anført i denne doms præmis 48 indfører artikel 36 og 37 i direktiv 2013/32 en særlig sagsbehandlingsordning, som medlemsstaterne kan undergive ansøgninger om international beskyttelse, som er indgivet af statsborgere fra lande, der er udpeget som sikre oprindelseslande.

56 Med henblik herpå fastsætter dette direktivs artikel 37, stk. 1, at »[m]edlemsstaterne [...] i overensstemmelse med bilag I [til dette direktiv] i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse [kan] opretholde eller indføre ny lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre oprindelseslande«. Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 36 i forslaget til afgørelse, fremgår det af en sammenligning af de forskellige sprogversioner af denne bestemmelse, at begrebet »lovgivning« skal forstås i dets bredeste forstand som omfattende retsakter af lovgivningsmæssig, reguleringsmæssig eller administrativ karakter.

57 I denne henseende har Domstolen i øvrigt fastslået, at for at medlemsstaterne kan anvende den særlige sagsbehandlingsordning og den afkræftelige formodning, som er indført ved reglerne i direktiv 2013/32 om de procedurer, der er baseret på begrebet sikkert oprindelsesland, skal de ligeledes have foretaget en fuldstændig gennemførelse af disse regler med hensyn til de lovgivningsmæssig, reguleringsmæssig eller administrative bestemmelser, det tilkommer denne at vedtage (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, A, C-404/17, EU:C:2018:588, præmis 31).

58 Det fremgår af fast retspraksis, at direktivbestemmelser skal gennemføres ved bestemmelser, hvis bindende virkning er uomtvistelig, og som er specifikke, bestemte og klare nok til, at de er i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet (dom af 3.9.2020, Subdelegación del Gobierno en Barcelona (Fastboende udlænding), C-503/19 og C-592/19, EU:C:2020:629, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

59 Under disse omstændigheder tilkommer det den enkelte medlemsstat at udpege sikre oprindelseslande i henhold til bestemmelserne i artikel 36 og 37 i samt bilag I til direktiv 2013/32, hvilket betyder, at der bl.a. skal oprettes en liste over tredjelande efter de kriterier, som er fastsat i bilag I, at der skal fastsættes regler og yderligere gennemførelsesbestemmelser, at Kommissionen skal underrettes om listen over sikre oprindelseslande eller yderligere, og at der skal ske en regelmæssig fornyet vurdering af denne liste (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, A, C-404/17, EU:C:2018:588, præmis 28).

60 Når dette er sagt, fastlægger hverken disse bestemmelser eller i øvrigt nogen anden bestemmelse i direktiv 2013/32, hvilke(n) myndighed(er) der skal pålægges at udpege de sikre oprindelseslande på nationalt plan, eller hvilket retligt instrument, der er relevant med henblik herpå.

61 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af artikel 288, stk. 3, TEUF, at medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af et direktiv har et skøn for så vidt angår valget af de fremgangsmåder og midler, der skal sikre direktivets gennemførelse. Hvad angår valget af kompetente myndigheder og de relevante retlige instrumenter med henblik på, på nationalt plan, at udpege tredjelande som sikre oprindelseslande, er der således intet til hinder for, at det i en medlemsstat besluttes at overlade det til den nationale lovgiver at udpege tredjelande som sikre oprindelseslande ved en lovgivningsmæssig retsakt.

62 Dette skøn, som medlemsstaterne har ved gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 36 og 37 i direktiv 2013/32, berører imidlertid forpligtelsen for hver medlemsstat til at træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre dette direktivs fuld virkning i overensstemmelse med dets formål (jf. i denne retning dom af 10.4.1984, von Colson og Kamann, 14/83, EU:C:1984:153, præmis 15, og af 31.3.2022, Lombard Lízing, C-472/20, EU:C:2022:242, præmis 35).

63 Navnlig berører denne skønsmargen ikke den forpligtelse, der påhviler enhver national retsinstans til at sikre den fulde virkning af bestemmelserne i direktiv 2013/32, idet den om fornødent af egen drift skal undlade at anvende enhver national lovgivning, endog senere, der er i strid med bestemmelser i dette direktiv, der har direkte virkning, uden at den behøver at anmode om eller afvente en forudgående ophævelse af den i nationale lovgivning omhandlede bestemmelse ad lovgivningsvejen eller ved noget andet forfatningsmæssigt middel (jf. i denne retning dom af 9.3.1978, Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, præmis 21 og 24, og af 28.1.2025, ASG 2, C-253/23, EU:C:2025:40, præmis 90 og den deri nævnte retspraksis).

64 Selv om det – i mangel af EU-retlig lovgivning på området – i medfør af princippet om medlemsstaternes procesautonomi og under overholdelse af ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet desuden tilkommer den nationale retsorden at fastsætte de processuelle regler for de retsmidler, som har til formål at sikre beskyttelsen af de individuelle rettigheder, der følger af Unionens retsorden, har medlemsstaterne imidlertid ansvaret for i hvert enkelt tilfælde at sikre, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse af disse rettigheder overholdes, således som det

sikres ved chartrets artikel 47, idet det bemærkes, at rækkevidden af denne ret i det foreliggende tilfælde er præciseret i artikel 46 i direktiv 2013/32 (jf. i denne retning dom af 3.7.2025, Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

65 Det følger heraf, at en medlemsstats valg af, hvilken myndighed der skal pålægges at udpege de sikre oprindelseslande på nationalt plan, eller hvilket retligt instrument der er relevant med henblik herpå, i henhold til artikel 36 og 37 i direktiv 2013/32 ikke påvirker den pågældende medlemsstats forpligtelser i henhold til dette direktiv. Det tilkommer således hver enkelt medlemsstat at sikre overholdelsen af den ret til effektive retsmidler, som ansøgere om international beskyttelse i henhold til dette direktivs artikel 46, stk. 1, har til at få prøvet afgørelser vedrørende deres ansøgninger, og som dets artikel 46, stk. 3, fastlægger rækkevidden af.

66 I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at det følger af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47, at når der ved en national retsinstans er anlagt søgsmål til prøvelse af en afgørelse vedrørende international beskyttelse, der er blevet behandlet inden for rammerne af den særlige ordning, der finder anvendelse på ansøgninger indgivet af ansøgere fra tredjelande, der i overensstemmelse med dette direktivs artikel 37 er udpeget som sikre oprindelseslande, skal denne retsinstans i forbindelse med den fuldstændige ex-nunc-undersøgelse, der er foreskrevet i nævnte artikel 46, stk. 3, på grundlag af oplysningerne i sagsakterne og de oplysninger, som den er blevet gjort bekendt med under proceduren for denne retsinstans, rejse spørgsmålet om, hvorvidt de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er omhandlet i bilag I til nævnte direktiv, er blevet tilsidesat (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 98).

67 Henset til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 61 og 62, er den omstændighed, at en medlemsstat har valgt at udpege sikre oprindelseslande ved en lovgivningsmæssig retsakt, derfor ikke til hinder for, at en national retsinstans, for hvilken en sag er indbragt, på de betingelser, der er anført i den foregående præmis i denne dom, eventuelt som et bispørgsmål, efterprøver, om udpegelsen af det pågældende tredjeland som sikkert oprindelsesland overholder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, hvilke betingelser er omhandlet i bilag I til direktiv 2013/32.

68 I lyset af ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 36 og 37 samt artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for, at en medlemsstat udpeger tredjelande som sikre oprindelseslande ved en lovgivningsmæssig retsakt, forudsat at en sådan udpegelse kan gøres til genstand for en retslig prøvelse af, om de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til nævnte direktiv, er opfyldt, idet denne retslige prøvelse skal kunne foretages ved enhver national retsinstans, ved hvilken der er anlagt et søgsmål til prøvelse af en afgørelse, der er vedtaget inden for rammerne af den særlige ordning, der finder anvendelse på ansøgninger indgivet af ansøgere fra tredjelande, der er udpeget som sikre oprindelseslande.

Det andet og det tredje spørgsmål

69 Med det andet og det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 36 og 37 samt artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47, for det første skal fortolkes således, at en medlemsstat, der udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland, skal gøre de informationskilder, som er omhandlet i dette direktivs artikel 37, stk. 3, og som ligger til grund for denne udpegelse, tilgængelige, og for det andet, om en national

retsinstans, for hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, der er blevet behandlet inden for rammerne af den særlige sagsbehandlingsordning, der finder anvendelse på ansøgninger indgivet af ansøgere fra tredjelande, der er udpeget som sikre oprindelseslande, kan tage hensyn til oplysninger, som den selv har indsamlet, når den efterprøver, om denne udpegelse overholder de i bilag I til det nævnte direktiv fastsatte materielle betingelser for en sådan udpegelse.

70 Artikel 37, stk. 3, i direktiv 2013/32 fastsætter, at vurderingen af, om et tredjeland er et sikkert oprindelsesland, bygger på en række informationskilder, herunder især oplysninger fra andre medlemsstater, EUAA, der har erstattet EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer.

71 Det er korrekt, at hverken denne bestemmelse eller nogen anden bestemmelse i direktiv 2013/32 udtrykkeligt præciserer, at den nationale myndighed, der på nationalt plan udpeger sikre oprindelseslande, skal gøre de informationskilder, på grundlag af hvilke den har foretaget en sådan udpegelse, tilgængelige.

72 Ikke desto mindre forholder det sig for det første således, at en medlemsstats udpegelse af et tredjeland som sikkert oprindelsesland medfører, at den særlige sagsbehandlingsordning af ansøgninger om international beskyttelse finder anvendelse på ansøgere fra det berørte land. Denne ordning, der er beskrevet i denne doms præmis 48-51, giver medlemsstaterne mulighed for at fremskynde behandlingen af sådanne ansøgninger og er baseret på en form for afkræftelig formodning om, at oprindelseslandet kan yde tilstrækkelig beskyttelse, hvilket i henhold til artikel 36, stk. 1, i direktiv 2013/32 kan afkræftes af ansøgeren, hvis denne anfører væsentlige argumenter, der vedrører vedkommendes særlige situation.

73 Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 55 i forslaget til afgørelse, kræves det, for at ansøgerens mulighed for at afkræfte denne formodning er effektiv, at den berørte ansøger sættes i stand til at få kendskab til grundene til, at vedkommendes oprindelsesland anses for at være sikkert. Den nævnte ansøger skal derfor i denne henseende have adgang til de informationskilder, på grundlag af hvilke vedkommendes oprindelsesland er blevet udpeget som sikkert oprindelsesland.

74 For det andet bemærkes, at ansøgere om international beskyttelse i henhold til artikel 12, stk. 1, litra d), i direktiv 2013/32, sammenholdt med direktivets artikel 10, stk. 3, litra b), under behandlingsproceduren har adgang til præcise og ajourførte oplysninger, som medlemsstaterne har indsamlet fra forskellige kilder, såsom EUAA og UNHCR samt andre relevante internationale menneskerettighedsorganisationer, om den generelle situation i ansøgernes oprindelseslande. Det følger ligeledes af det nævnte direktivs artikel 10, stk. 4, at de nationale retter ligeledes har adgang til de generelle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

75 Der er tale om informationskilder svarende til dem, som medlemsstaterne i henhold til artikel 37, stk. 3, i direktiv 2013/32 kan anvende med henblik på at udpege et tredjeland som et sikkert oprindelsesland.

76 For det tredje bemærkes, at artikel 46, stk. 1, i direktiv 2013/32 indrømmer ansøgerne om international beskyttelse en ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ i forbindelse med afgørelser, der er truffet om deres ansøgninger. Dette direktivs artikel 46, stk. 3, definerer rækkevidden af denne ret til effektive retsmidler, idet denne bestemmelse præciserer, at de medlemsstater, for hvilke direktivet er bindende, skal sikre, at den domstol eller

det domstolslignende organ, for hvilken afgørelsen om ansøgningen om international beskyttelse er blevet indbragt, foretager »en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95]« (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

77 Det fremgår desuden af Domstolens praksis, at kendetegnene ved det retsmiddel, der er fastsat i artikel 46 i direktiv 2013/32, skal fastlægges i overensstemmelse med chartrets artikel 47, som udgør en bekræftelse af princippet om effektiv domstolsbeskyttelse. Chartrets artikel 47 er imidlertid i sig selv tilstrækkelig og skal ikke præciseres ved bestemmelser i EU-retten eller i national ret for at tillægge private en ret, der som sådan kan påberåbes. Det kan derfor ikke forholde sig anderledes med hensyn til dette direktivs artikel 46, stk. 3, sammenholdt med chartrets artikel 47 (dom af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 86 og den deri nævnte retspraksis).

78 I denne sammenhæng skal det for det første bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at den domstolskontrol, der er sikret ved chartrets artikel 47, sammenholdt med artikel 46 i direktiv 2013/32, dels kræver, at den pågældende skal kunne få kendskab til begrundelsen for den afgørelse, som er truffet i forhold til vedkommende, enten ved at læse selve afgørelsen eller i en meddelelse af begrundelsen på den pågældendes begæring, såvel for at sætte vedkommende i stand til at forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser som for at afgøre, om sagen bør prøves af de kompetente retsinstanser. Dels skal sidstnævnte have beføjelse til at kræve af den berørte myndighed, at den meddeler begrundelsen for at sætte retsinstansen fuldt ud i stand til at udøve en legalitetsprøvelse af den omhandlede nationale afgørelse (dom af 4.6.2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, præmis 53, og af 29.7.2024, protectus, C-185/23, EU:C:2024:657, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis).

79 Når en ansøgning om international beskyttelse, således som det er tilfældet i tvisterne i hovedsagerne, afslås som åbenbart grundløs med den begrundelse, at ansøgeren kommer fra et sikkert oprindelsesland som omhandlet i artikel 36 og 37 i direktiv 2013/32, sammenholdt med bilag I hertil, er denne grund til afslag i det væsentlige sammenfaldende med de grunde, der ligger til grund for den formodning om tilstrækkelig beskyttelse, som udpegelsen af det pågældende land som sikkert oprindelsesland beror på.

80 Henset til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 78, skal det derfor fastslås, at en effektiv domstolsbeskyttelse kræver, at såvel den berørte ansøger som den retsinstans, for hvilken sagen er indbragt, ikke alene har kendskab til grundene til en sådan afvisning, men også til de informationskilder, på grundlag af hvilke det pågældende tredjeland er blevet udpeget som sikkert oprindelsesland.

81 Hvad for det andet angår rækkevidden af retten til effektive retsmidler som defineret i artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 har Domstolen fastslået, at udtrykket »sikrer [...], at effektive retsmidler omfatter en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder«, skal fortolkes således, at medlemsstaterne i medfør af denne bestemmelse er forpligtede til at udforme deres nationale ret på en sådan måde, at behandlingen af de omhandlede søgsmål omfatter en retsinstans' prøvelse af samtlige de faktiske og retlige forhold, som gør det muligt for denne at foretage en ajourført bedømmelse af det konkrete tilfælde (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 110, og af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 87).

82 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at udtrykket »ex-nunc« fremhæver retsinstansens forpligtelse til at foretage en bedømmelse, under hvilken der, hvor det er relevant, tages hensyn til nye forhold, der er fremkommet efter vedtagelsen af den afgørelse, som er genstand for søgsmålet (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 111, af 29.7.2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 52, og af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 88).

83 Dernæst bemærkes, at adjektivet »fuldstændig« i dette direktivs artikel 46, stk. 3, bekræfter, at retsinstansen er forpligtet til at undersøge såvel de forhold, som den besluttende myndighed har taget eller burde have taget hensyn til, som dem, der er fremkommet efter denne myndigheds vedtagelse af afgørelsen (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 113, af 29.7.2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 52, og af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 89).

84 Hvad endelig angår ordene »hvor det er relevant« – der indgår i sætningsleddet »herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95]« – fremhæver disse den omstændighed, at den fuldstændige og ex-nunc-undersøgelse, der påhviler retsinstansen, ikke nødvendigvis skal vedrøre en realitetsprøvelse af behovet for international beskyttelse, og at den derfor kan vedrøre de proceduremæssige aspekter af en ansøgning om international beskyttelse, herunder udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 90 og 91 samt den deri nævnte retspraksis).

85 Som det fremgår af den retspraksis fra Domstolen, som er anført i denne doms præmis 66, følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47, at når der ved en national retsinstans er anlagt søgsmål til prøvelse af en afgørelse vedrørende international beskyttelse, der er vedtaget inden for rammerne af den særlige ordning, der er nævnt i denne doms præmis 48, skal denne retsinstans i forbindelse med den fuldstændige ex-nunc-undersøgelse, der er foreskrevet i nævnte artikel 46, stk. 3, på grundlag af oplysningerne i sagsakterne og de oplysninger, som den er blevet gjort bekendt med under proceduren for denne retsinstans, tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er omhandlet i bilag I til nævnte direktiv, er blevet tilsidesat.

86 En effektiv retslig prøvelse af overholdelsen af de materielle betingelser, der er fastsat i bilag I til direktiv 2013/32, forudsætter, at den retsinstans, der behandler sagen, har adgang til de informationskilder, på grundlag af hvilke den kompetente nationale myndighed har udpeget det pågældende tredjeland som et sikkert oprindelsesland. Dette effektivitetskrav indebærer ligeledes, at den pågældende retsinstans kan efterprøve, om den omhandlede udpegelse overholder de materielle betingelser, der er fastsat i bilag I til det nævnte direktiv, under hensyntagen til andre oplysninger, som den i givet fald selv har indhentet, uanset om de hidrører fra offentlige kilder eller fra kilder, som den har anmodet en af parterne i sagen for den om at fremlægge, forudsat dels, at den har sikret sig, at de omhandlede oplysninger er pålidelige, dels, at disse parter i overensstemmelse med kontradiktionsprincippet har mulighed for at fremsætte deres bemærkninger til de nævnte oplysninger.

87 Det følger heraf, at medlemsstaterne i henhold til artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 er forpligtede til at udforme deres nationale ret på en sådan måde, at der sikres tilstrækkelig og passende adgang til de informationskilder, som de har støttet sig på ved udpegelsen af sikre oprindelseslande. En sådan adgang skal gøre det muligt for en ansøger om international beskyttelse med oprindelse i

et sådant land og for den nationale retsinstans, der behandler en klage over en afgørelse vedrørende ansøgningen om international beskyttelse, at gøre sig fyldestgørende bekendt med disse informationskilder i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 78.

88 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet og det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 36 og 37 samt artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at

– en medlemsstat, der udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland, skal sikre en tilstrækkelig og passende adgang til de i dette direktivs artikel 37, stk. 3, omhandlede informationskilder, som denne udpegelse er baseret på, hvilken adgang dels skal gøre det muligt for den berørte ansøger om international beskyttelse med oprindelse i det pågældende tredjeland at forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser og på grundlag af et fuldt kendskab til sagen afgøre, om sagen bør prøves af den kompetente retsinstans, dels skal sætte denne retsinstans i stand til at efterprøve en afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse

– når den nationale retsinstans, for hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, der er blevet behandlet inden for rammerne af den særlige sagsbehandlingsordning, der finder anvendelse på ansøgninger indgivet af ansøgere fra tredjelande, der er udpeget som sikre oprindelseslande, eventuelt som et bispørgsmål, efterprøver, om den pågældende udpegelse overholder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til det nævnte direktiv, kan den tage hensyn til de oplysninger, som den selv har indhentet, forudsat dels at den sikre sig, at disse oplysninger er pålidelige, dels garanterer tvistens parter, at kontradiktionsprincippet overholdes.

Det fjerde spørgsmål

89 Indledningsvis bemærkes, at det fjerde spørgsmål ikke vedrører den efterprøvelse, som den forelæggende ret skal foretage med hensyn til gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 36, stk. 1, i direktiv 2013/32, som foreskriver, at formodningen om tilstrækkelig beskyttelse i hjemlandet må anses for afkræftet, når ansøgeren påberåber sig væsentlige argumenter med hensyn til vedkommendes særlige situation. De nævnte spørgsmål vedrører udelukkende den efterprøvelse, som den forelæggende ret skal foretage med hensyn til udpegelsen som sådan af ansøgerens oprindelsesland som sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med dette direktivs artikel 37.

90 Under disse omstændigheder må det lægges til grund, at den forelæggende ret med det fjerde spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 37 i direktiv 2013/32, sammenholdt med bilag I til dette direktiv, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en medlemsstat udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland, når landet for visse personkategoriers vedkommende ikke opfylder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til det nævnte direktiv.

91 Det følger af fast retspraksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse skal tages hensyn til dennes ordlyd, den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 17.11.1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, præmis 12, og af 6.7.2023, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Flygtning, der har begået en grov forbrydelse), C-8/22, EU:C:2023:542, præmis 29).

92 Hvad for det første angår ordlyden af artikel 37 i direktiv 2013/32, som i henhold til sin overskrift vedrører en medlemsstats udpegelse af tredjelande som sikre oprindelseslande, henvises der flere gange heri til udtrykkene »land« og »tredjeland«. Der er intet i denne bestemmelses ordlyd, der indikerer, at disse udtryk med henblik på en sådan udpegelse kan fortolkes således, at de kun omfatter en del, eventuelt størstedelen, af befolkningen i det berørte tredjeland, således, at en anden del af den pågældende befolkning eller visse kategorier af personer herved udelukkes.

93 Hvad for det andet angår den sammenhæng, hvori dette direktivs artikel 37 indgår, fremgår det i første række af denne artikel 37, at medlemsstaterne kan udpege sikre oprindelseslande i overensstemmelse med bilag I til nævnte direktiv. Ligesom ordlyden af denne artikel giver de kriterier, der er fastsat i dette bilag, ikke anledning til at antage, at det står medlemsstaterne frit for at udpege et tredjeland som sikkert oprindelsesland, når de materielle kriterier, der er fastsat i bilag I, ikke er opfyldt i forhold til visse personkategorier iblandt dette lands befolkning.

94 Det fremgår tværtimod af det nævnte bilag, at udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland afhænger af, at det er muligt at påvise, at der »generelt« og »til stadighed« ikke sker forfølgelse, ingen tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og ingen trussel om vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

95 Det er i denne henseende korrekt, at sprogversionerne af bilag I til direktiv 2013/32 er forskellige. Det er således kun den franske version af dette bilag, der henviser til adverbiet »*uniformement*« [»ensartet«]. De øvrige sprogversioner af dette bilag, såsom den bulgarske (»*за всеки отделен случай*«), den spanske (»*sistemática*«), den tjekkiske (»*soustavně*«), den danske (»*til stadighed*«), den tyske (»*durchgängig*«), den estiske (»*järjekindlat*«), den græske (»*μόνιμα*«), den engelske (»*consistently*«), den kroatiske (»*trajno*«), den italienske (»*costantemente*«), den lettiske (»*konsekventi*«), den litauiske (»*sistemingai*«), den ungarske (»*következetesen*«), den maltesiske (»*konsistentement*«), den nederlandske (»d*uurzame*«), den polske (»*konsekwentnie*«), den portugisiske (»*sistemático*«), den rumænske (»*consecvent*«), den slovakiske (»*sústavne*«), den slovenske (»*redno*«), den finske (»*jatkuvasti*«) og den svenske (»*genomgående*«) svarer til udtryk såsom »konsekvent«, »systematisk«, »varigt«, »kontinuerligt« eller »sammenhængende«.

96 Ud over disse semantiske forskelle henviser disse udtryk imidlertid alle til et begreb om »uforanderlighed«. De tilsigter følgelig, og i mangel af enhver henvisning til en del af befolkningen i det berørte tredjeland i artikel 37 eller bilag I til direktiv 2013/32 at angive, at betingelserne i dette bilag skal overholdes med hensyn til hele befolkningen i det pågældende tredjeland, for at dette land kan udpeges som sikkert oprindelsesland. De giver således udtryk for EU-lovgivers valg om at gøre udpegelsen af et sikkert oprindelsesland betinget af, at tredjelandet generelt set er sikkert for hele dets befolkning, og ikke kun for en del af denne befolkning.

97 I øvrigt bemærkes, at selv i et land, der generelt set er sikkert for hele befolkningen, er der ingen absolut garanti for den enkeltes sikkerhed. Det er af denne grund, at EU-lovgiver i artikel 36, stk. 1, i direktiv 2013/32, sammenholdt med 40. og 42. betragtning til dette direktiv, har fastsat, at enhver ansøger om international beskyttelse fra et land, der er udpeget som sikkert oprindelsesland, har mulighed for at afkræfte den afkræftelige formodning for tilstrækkelig beskyttelse ved at anføre væsentlige argumenter under hensyn til vedkommendes særlige situation.

98 Hvad i anden række angår argumentet vedrørende artikel 24 i direktiv 2013/32 skal det bemærkes, at denne artikel, der i henhold til sin overskrift vedrører »[a]nsøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier«, ikke har nogen forbindelse med udpegelsen af et tredjeland som »sikkert oprindelsesland« som omhandlet i dette direktivs artikel 37 og bilag I hertil.

99 I tredje række bemærkes, at en medlemsstats udpegelse af tredjelande som sikre oprindelseslande gør det muligt, således som det er anført i denne doms præmis 48-51, at underlægge ansøgninger om international beskyttelse fra ansøgere fra disse tredjelande en særlig sagsbehandlingsordning, der har karakter af undtagelse.

100 I denne henseende ville en fortolkning af artikel 37 i direktiv 2013/32, hvorefter det er muligt at udpege et tredjeland som sikkert oprindelsesland, selv om dette land for visse kategorier af personer ikke opfylder de materielle betingelser, der er fastsat i bilag I til dette direktiv, have til virkning at udvide anvendelsesområdet for denne særlige sagsbehandlingsordning. Da en sådan fortolkning ikke finder støtte i ordlyden af denne artikel 37 eller mere generelt i dette direktiv, ville anerkendelsen af en sådan mulighed være i strid med den strenge fortolkning, der skal anlægges af bestemmelser, der har karakter af undtagelser (jf. i denne retning dom af 5.3.2015, Kommissionen mod Luxembourg, C-502/13, EU:C:2015:143, præmis 61, og af 8.2.2024, Bundesrepublik Deutschland (Antagelse af en fornyet ansøgning til behandling), C-216/22, EU:C:2024:122, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

101 Hvad for det tredje angår formålene med direktiv 2013/32 bemærkes, at ud over den omstændighed, at direktivet forfølger et overordnet mål om at indføre fælles procedurestandarder, tilsigtes det særligt med direktivet, således som det bl.a. fremgår af 18. betragtning hertil, at behandle ansøgninger om international beskyttelse »hurtig[t] [...], dog således at det ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling« (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 109, og af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 78).

102 På denne baggrund fremgår det af 20. betragtning til nævnte direktiv, at medlemsstaterne under nøje definerede omstændigheder, bl.a. hvor en ansøgning sandsynligvis er grundløs, bør have mulighed for at fremskynde sagsbehandlingsordningen, navnlig ved at indføre kortere, men rimelige, tidsfrister for visse dele af proceduren, idet dette dog ikke må være til hinder for udførelsen af en tilstrækkelig og fuldstændig behandling eller for ansøgerens effektive adgang til de grundlæggende principper og garantier, der er fastsat i samme direktiv (dom af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 79).

103 Dette er grunden til, at en medlemsstat som anført i denne doms præmis 48-51 kan underlægge ansøgninger om international beskyttelse, der indgives af ansøgere fra et tredjeland, som denne medlemsstat har udpeget som sikkert oprindelsesland, en særlig sagsbehandlingsordning, i henhold til hvilken det bl.a. er muligt at fremskynde proceduren for behandling af disse ansøgninger (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 80).

104 For så vidt som EU-lovgiver, således som det er anført i denne doms præmis 101, med direktiv 2013/32 tilsigter at sikre en hurtig såvel som en fuldstændig behandling af ansøgninger om international beskyttelse, tilkommer det denne inden for rammerne af udøvelsen af den skønsbeføjelse, som den råder over med henblik på fastsættelsen af de fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, at afveje disse to formål ved fastlæggelsen af de

betingelser, hvorunder medlemsstaterne kan udpege et tredjeland som sikkert oprindelsesland (dom af 4.10.2024 Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, præmis 81).

105 Den omstændighed, at EU-lovgiver ikke inden for rammerne af dette direktiv har fastsat en mulighed for medlemsstaterne for at udelukke kategorier af personer med henblik på en sådan udpegelse, er udtryk for denne afvejning og for lovgivers valg om at prioritere en fuldstændig behandling af ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet af ansøgere, hvis oprindelsesland ikke opfylder de materielle betingelser i bilag I til nævnte direktiv for hele sin befolkning.

106 Selv om artikel 61, stk. 2, i forordning 2024/1348, hvis artikel 78 ophæver direktiv 2013/32 med virkning fra den 12. juni 2026, indfører en sådan mulighed, idet denne bestemmelse foreskriver, at der ved udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland på såvel EU-plan som nationalt plan kan fastsættes undtagelser for klart identificerbare personkategorier, er det EU-lovgivers prærogativ at kunne ændre sit valg ved at foretage en ny afvejning af de berørte interesser.

107 I denne sammenhæng skal det ligeledes bemærkes, at det tilkommer EU-lovgiver at vælge den dato, fra hvilken en ny bestemmelse, såsom artikel 61, stk. 2, i forordning 2024/1348, finder anvendelse, hvilket valg EU-lovgiver har foretaget i denne forordnings artikel 79, stk. 2 og 3. EU-lovgiver kan desuden tage dette valg op til fornyet overvejelse ved at ændre sidstnævnte bestemmelse, hvilket Kommissionen i øvrigt har foreslået. Artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forslag af 16. april 2025 til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning 2024/1348 [COM(2025) 186 final], fastsætter således en ændring af artikel 79, stk. 2 og 3, i forordning 2024/1348 med henblik på at fremrykke anvendelsen af bl.a. artikel 61, stk. 2, i denne forordning.

108 Henset til de krav, der er nævnt i denne doms præmis 66 og 85, og for så vidt som det er artikel 37 i direktiv 2013/32 og ikke artikel 61, stk. 2, i forordning 2024/1348, der finder anvendelse på tvisterne i hovedsagerne, påhviler det følgelig den forelæggende ret i overensstemmelse med dette direktivs artikel 6, stk. 3, sammenholdt med chartrets artikel 47, på grundlag af de oplysninger i sagsakterne og de oplysninger, som den har fået kendskab til under sagen for den, at efterprøve, om udpegelsen af Folkerepublikken Bangladesh som et sikkert oprindelsesland som omhandlet i artikel 2a, stk. 1, i lovdekret nr. 25/2008 efter ændringen heraf ved lovdekret nr. 158/2024 i forhold til hele dette tredjelands befolkning opfylder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til nævnte direktiv.

109 I lyset af ovenstående betragtninger skal det fjerde spørgsmål besvares med, at artikel 37 i direktiv 2013/32, sammenholdt med bilag I til dette direktiv, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en medlemsstat udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland, når landet for visse personkategoriers vedkommende ikke opfylder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, hvilke betingelser er fastsat i bilag I til det nævnte direktiv.

Sagsomkostninger

110 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

1) Artikel 36 og 37 samt artikel 46, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser ikke er til hinder for, at en medlemsstat udpeger tredjelande som sikre oprindelseslande ved en lovgivningsmæssig retsakt, forudsat at en sådan udpegelse kan gøres til genstand for en retslig prøvelse af, om de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til nævnte direktiv, er opfyldt, idet denne retslige prøvelse skal kunne foretages ved enhver national retsinstans, ved hvilken der er anlagt et søgsmål til prøvelse af en afgørelse, der er blevet truffet inden for rammerne af den særlige ordning, der finder anvendelse på ansøgninger indgivet af ansøgere fra tredjelande, der er udpeget som sikre oprindelseslande.

2) Artikel 36 og 37 samt artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

– **en medlemsstat, der udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland, skal sikre en tilstrækkelig og passende adgang til de i dette direktivs artikel 37, stk. 3, omhandlede informationskilder, som denne udpegelse er baseret på, hvilken adgang dels skal gøre det muligt for den berørte ansøger om international beskyttelse med oprindelse i det pågældende tredjeland at forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser og på grundlag af et fuldt kendskab til sagen afgøre, om sagen bør prøves af den kompetente retsinstans, dels skal sætte denne retsinstans i stand til at efterprøve en afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse**

– **når den nationale retsinstans, for hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, der er blevet behandlet inden for rammerne af den særlige sagsbehandlingsordning, der finder anvendelse på ansøgninger indgivet af ansøgere fra tredjelande, der er udpeget som sikre oprindelseslande, eventuelt som et bispørgsmål, efterprøver, om den pågældende udpegelse overholder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til det nævnte direktiv, kan den tage hensyn til de oplysninger, som den selv har indhentet, forudsat dels at den sikre sig, at disse oplysninger er pålidelige, dels garanterer tvistens parter, at kontradiktionsprincippet overholdes.**

3) Artikel 37 i direktiv 2013/32, sammenholdt med bilag I til dette direktiv,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse er til hinder for, at en medlemsstat udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland, når landet for visse personkategoriers vedkommende ikke opfylder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, hvilke betingelser er fastsat i bilag I til det nævnte direktiv.

Underskrifter